Очување суверенитета као приоритет

Пише: Михајло Марковић
петак, 12 септембар 2008 16:14

Уважени српски интелектуалац, академик, проф.др Михајло Марковић сматра да, чак и ако постоји национални програм у некој држави, он мора да буде, пре свега, тајни акт. Дакле, документ од поверљивог значаја, који би био доступан малом кругу људи, политичкој и интелектуалној елити. Она би, разуме се, морала да ради искључиво у интересу свог народа.

Шта је, према вашем мишљењу, приоритетно у једном озбиљном националном програму?

Недавно сам говорио на тему националног програма, јер је то врло озбиљна ствар за сваку државу, а да не говорим о нашој. Програма од националног значаја морала би да се придржава свака влада, ма која партија била у позицији да води земљу. Наравно да би од приоритетног значаја било очување суверенитета и територијалног интегритета Србије. Годинама смо у колективној, друштвеној агонији, у ситуацији када светска суперсила САД, са својим савезницима, покушава да целом свету, па и нама, наметне идеологију и политику глобализма. Они, а то је врло опасно, национални суверенитет проглашавају застерелим и у исто време, врше притисак на нашу владу да се у потпуности подреди Хашком трибуналу, затим, наша министарства преплављују такозваним „експертима", а Србију би до краја да разбију. Сада нам одузимајући Косово и Метохију, а касније како ствари стоје, Војводину и Рашку. Нама, наравно, није у интересу отворена, оружана конфонтација, али нам није у интересу капитуалција пред насилницима, комадање земље и препуштање државе на милост и немилост страним службама. Тај национални програм би морао да трага за најефикаснијим и најрационалнијим могућностима одбране нашег суверенитета. Дакле, у постојећим приликама мора бити зацртано трајно непристајање на доношење којекаквих одлука које се тичу интереса Србије мимо ње саме.

Мислите као што је доношење одлуке о статусу Космета? Чини ли вам се да се налазимо у врло деликатној ситуацији и када је одбрана земље у питању?

Наравно. Видите, независност Космета, упрскос огромног америчког притиска, признало је неколико држава у свету. Када говоримо о нашем болном косметском проблему, намеће се и други приоритет националне стратегије, а то је да Србија мора да обнови своју војску, да ојача војну силу. Логично, с тим у вези, мора да заузме нову и одлучну спољну политику, која ће у правој мери затегнути односе са оним државама које признају независност Космета.

Кажете да је неопходно, у будућој националној стратегији што пре обновити војску.

Свакако. Видите и сами да је одбрамбена моћ Србије, њена војска, у катастрофалном стању. Тадић и Давинић, својевремено као министри одбране, пензионисали су све наше најбоље официре и генерале. Колико знам, у врло кратком времену, отерали су у пензију чак 12 наших генерала. Сметали су им људи осведочене патриоте, који су успешно бранили нашу земљу. То је велика срамота, али и стравична штета која је нанета српској војсци. Након тога, уследило је несхватљиво уништавање наоружања. Поседовали смо ракете великог домета, које иако нису биле на нивоу С-300, ипак су могле врло успешно да нас бране. Све је то уништено. На велику срећу, није пропало знање које имају наши стручњаци, официри. Значи, војска се мора обновити. Уколико то националним планом не буде озбиљно обухваћено, може нам се десити да шиптарска војска с Космета, коју спремају Американци, сутра дође и узме све што јој падне на памет. А ми ни тада не бисмо могли да се бранимо.

Да ли је један од будућих стратешких циљева и борба за обнову стваневништва?

Уколико се у будућности држава озбиљно не позабави демографским порастом, могло би нам се десити да за неколико деценија просто нестанемо са наших простора. Шта ће вам онда, сва блага, привредни просперитет, када бела куга, која код нас већ дуго влада, узима стравичан данак. То може да нас оштети више него било који страни непријатељ! Досегли смо критично стање и страшно је што жене у Србији, не рађају више од једног детета, а читава су нам села испражњена и полако одумиру. Ко ће онда да остане и производи на земљи?!

Инсистирате, такође, на хитном мењању наше спољне политике у будућем националном програму, који би Србија коначно морала да донесе!

Србија нема разлога да се одриче сарадње са европским државама, јер наша држава је увек била у Европи и водила је политику добрих односа са свим европским државама. Али, оно што је до сада било запостављено, а требало би да се успостави, јесте да имамо много боље доносе и са осталим земљама света. Утолико пре, јер су у питању атниглобалистичке земље које имају сличне интересе као и Србија. Ту, у првом реду, мислим на Русију са 800 милијарди долара девизних резерви, Кину, па Индију и друге. Што је то толико битно? Из више разлога! Од њих можемо добити помоћ у реформи војске, можемо да увишестручимо нашу економску сарадњу и да очекујемо много више инвестиција него што нам стиже са Запада.

Дотакли сте се, претпостављамо, битне ставке националног програма, привредног и економскг развоја и просперитета.

Неопходно је обновити привредну и створити релевантну стратегију привредног развоја. То свакако подразумева и најодлучнију борбу против свеопште корупције и организованог крииминала, који цветају годинама у Србији. Јер, један део капитала који би био неопходан за поменути програм развоја од свеопштег значаја, могао би да дође од прозападно нелегално стеченог капитала. Ни једна озбиљна земља на свету не толерише такву пљачку, као што је, рецимо, кршење закона приликом трговине цигаретама, дрогом, оружјем, људима. Криминал би морао бити строго санкционисан, а тако стечени капитал заплењен. То подразумева потпуну реорганизацију државе и стварање неопходних институција, адекватне државне инспекције, органе за борбу против криминала и непристрасно правосуђе; свега онога што у садашњој држави немамо.

Национална стратегија је, наравно, незамислива без мултидисциплинарног ангажмана стручњака, којих, срећом, има у Србији.

Наши научници су с лакоћом увек добијали места у иностранству, што говори да, у том смислу, наша држава неће имати проблема. Дакле, оних који би се озбиљно бавили питањем пројектовања националног програма имамо. Проблем је у политичарима, који једном заувек морају да схвате да је национални интерес изнад сваког партијског, и да се у одабиру таквих људи руководе знањем и квалитетом, а не партијском припадношћу и подобношћу. Нова влада која буде формирана мора, уз помоћ наших умних, предузимљивих, креативних људи из света науке, да зацрта дугорочни јединствени национални програм, којег ће се придржавати и они који дођу после њих. Такав концепт се гради, реализује, да будем јасан, деценијама. У противном, нема нам спаса. Минут је до дванаест, а нисам сигуран колико је тога свесна наша тренутна политичка елита!

Разговор водила Биљана Живковић